

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מבאה של פסיקה קודמת O מעשה-story	מימרא-statement challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר											
מימרא												
ניקנור נעשו נסים לדלתותיו.												לח.
מה נסים נעשו לדלתותיו?	תנו רבנן:											לח.
כשהלך ניקנור להביא דלתות מאלכסנדריא של מצרים, בחזירתו עמד עליו נחשול שבים לטבעו. נטלו אחת מהן והטילו לים, ועדיין לא נח הים מועפו. בקשו להטיל את חברתה, עמד הוא וכרכה, אמר להם: הטילוני עמך מיד נח הים מועפו. והיה מצטער על חברתה. כיון שהגיע לנמלה של עכו - היתה מבצבצת ויוצאה מתחת דופני הספינה.	אמרו:											לח.
בריה שבים בלעתה והקיא אתה ליבשה ועליה אמר שלמה (שיר השירים א) קרות בתינו ארזים רהיטנו ברותים. אל תיקרי ברותים אלא ברית ים.	יש אומרים:											לח.
לפיכך, כל השערים שהיו במקדש נשתנו להיות של זהב, חוץ משערי ניקנור, מפני שנעשו בו נסים.												לח.
מפני שנחוששתן מוצהבת היתה.	יש אומרים:											לח.
נחשת קלוניתא היתה, והיתה מאירה כשל זהב.	רבי אליעזר בן יעקב											לח.
ואלו לגנאי:												לח.
של בית גרמו לא רצו ללמד על מעשה לחם הפנים												לח.
של בית אבטינס לא רצו ללמד על מעשה הקטורת												לח.
הוגרס בן לוי היה יודע פרק בשיר ולא רצה ללמד												לח.
בן קמצר לא רצה ללמד על מעשה הכתב.												לח.
על הראשונים נאמר (משלי י) זכר צדיק לברכה, ועל אלו נאמר (משלי י) ושם רשעים ירקב.												לח.
בית גרמו היו בקיאים במעשה לחם הפנים ולא רצו ללמד. שלחו חכמים והביאו אומנין מאלכסנדריא של מצרים, והיו יודעין לאפות כמותן ולא היו יודעין לרדות כמותן. שהללו מסיקין מבחון ואופין מבחון, והללו מסיקין מבפנים ואופין מבפנים. הללו פיתן מתעפשת, והללו אין פיתן מתעפשת.	תנו רבנן:											לח.
כל מה שברא הקדוש ברוך הוא - לכבודו בראו, שנאמר (ישעיהו מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו, וחזרו בית גרמו למקומן.	כששמעו חכמים בדבר אמרו:											לח.
שלחו להם חכמים ולא באו. כפלו להם שכרן - ובאו.												לח.
בכל יום היו נוטלין שנים עשר מנה, והיום עשרים וארבעה.	[ת"ק]											לח.
בכל יום עשרים וארבעה, והיום ארבעים ושמונה.	רבי יהודה:											לח.
מה ראיתם שלא ללמד?	אמרו להם חכמים:											לח.
יודעין היו של בית אבא שבית זה עתיד ליחרב, שמא ילמוד אדם שאינו מהוגן וילך ויעבוד עבודה זרה בכך.	אמרו להם: [בית גרמו]											לח.
ועל דבר זה מזכירין אותן לשבח: מעולם לא נמצאת פת נקיה ביד בניהם, שלא יאמרו ממעשה לחם הפנים זה ניזונין, לקיים מה שנאמר (במדבר לב) והייתם נקים מה' ומישראל.												לח.
של בית אבטינס לא רצו ללמד על מעשה הקטורת.												לח.
בית אבטינס היו בקיאים במעשה הקטורת ולא רצו ללמד. שלחו חכמים והביאו אומנין מאלכסנדריא של מצרים, והיו יודעין לפטם כמותם ולא היו יודעין להעלות עשן כמותן. של הללו מתמר ועולה כמקל, של הללו מפציע לכאן ולכאן.	תנו רבנן:											לח.
כל מה שברא הקדוש ברוך הוא לכבודו בראו, שנאמר (משלי טז) כל פעל ה' למענהו, וחזרו בית אבטינס למקומן.	וכשמעו חכמים בדבר אמרו:											לח.
שלחו להם חכמים ולא באו, כפלו להם שכרן ובאו.												לח.
בכל יום היו נוטלין שנים עשר מנה, והיום עשרים וארבעה.	[ת"ק]											לח.
בכל יום עשרים וארבעה, והיום ארבעים ושמונה.	רבי יהודה:											לח.
מה ראיתם שלא ללמד?	אמרו להם חכמים:											לח.
יודעין היו של בית אבא שבית זה עתיד ליחרב, אמרו: שמא ילמוד אדם שאינו מהוגן, וילך ויעבוד עבודה זרה בכך.	אמרו: [בית אבטינס]											לח.

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review מבאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
מקרא-key	

Talmud Navigator												
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
יומא-אמר להם הממונה												
מאן דאמר												
מימרא												
ועל דבר זה מזכירין אותן לשבח: מעולם לא יצאת כלה מבושמת מבתיהן, וכשנושאין אשה ממקום אחר מתנין עמה שלא תתבסס, שלא יאמרו ממעשה הקטורת מתבסמין, לקיים מה שנאמר והייתם נקים מה' ומישראל.											◊	לח.
פעם אחת הייתי מהלך בדרך, ומצאתי אחד מבני בניהם, אמרתי לו: אבותיך בקשו להרבות כבודך, ורצו למעט כבוד המקום - עכשיו כבוד מקום במקומו, ומיעט כבודם.											◊	לח.
פעם אחת יצאתי אני ואחד מבני בניהם לשדה ללקט עשבים, וראיתי שבכה ושחק. אמרתי לו: מפני מה בכית? אמר לי: כבוד אבותי נזכרתי. ומפני מה שחקת? אמר לי: שעתיד הקדוש ברוך הוא להחזירה לנו. ומפני מה נזכרת? אמר לי: מעלה עשן כנגדי. הראהו לי - אמר לי: שבועה היא בידינו שאין מראין אותו לכל אדם.											◊	לח.
פעם אחת מצאתי זקן אחד ומגילת סממנין בידו, אמרתי לו: מאין אתה? אמר לי: מבית אבטינס אני. ומה בידך? אמר לי: מגילת סממנין. - הראהו לי - אמר לי: כל זמן שבית אבא היו קיימין - לא היו מוסרין אותו לכל אדם, ועכשיו - הרי הוא לך והזהר בה.											◊	לח.
מעלה אסור לספר בגנותן של אלו.											◊	לח.
בשמך יקראוך, ובמקומך יושביוך, ומשלך יתנו לך. אין אדם נוגע במוכן לחבירו, אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא.											◊	לח.
הוגרס בן לוי וכו'.											◊	לח:
כשהוא נותן קולו בנעימה מכניס גודלו לתוך פיו, ומניח אצבעו בין הנימין, עד שהיו אחיו הכהנים נזקרים בבית ראש לאחוריהם.											◊	לח:
בן קמצר לא רצה ללמד על מעשה הכתב. אמרו עליו שהיה נוטל ארבעה קולמוסין בין אצבעותיו, ואם היתה חיבה של ארבע אותיות - היה כותבה בבת אחת. אמרו לו: מה ראית שלא ללמד? כולן מצאו תשובה לדבריהם. בן קמצר לא מצא תשובה לדבריו.											◊	לח:
על הראשונים נאמר (משלי י) זכר צדיק לברכה, ועל בן קמצר וחבריו נאמר ושם רשעים ירקב.											◊	לח:
מאי ושם רשעים ירקב?											◊	לח:
רקביבות תעלה בשמותן, דלא מסקינן בשמייהו.											◊	לח:
מעשה בדואג בן יוסף שהגניחו אביו בן קטן לאמו. בכל יום היתה אמו מודדתו בטפחים ונותנת משקלו של זהב לבית המקדש, וכשגבר אויב טבחחו ואכלתו, ועליה קונן ירמיה (איכה ב) אם תאכלנה נשים פרים עללי טפחים, משיבה רוח הקדש ואומרת: אם יהרג במקדש ה' כהן ונביא חזי מאי סליק ביה.											◊	לח:
צדיק - מעצמו, ורשע מחבירו. צדיק מעצמו, דכתיב - זכר צדיק לברכה, ורשע מחבירו - דכתיב ושם רשעים ירקב.											◊	לח:
מנא הא מילתא דאמור רבנן זכר צדיק לברכה?											◊	לח:
דהא כתיב זכר צדיק לברכה											◊	לח:
מדאורייתא מנא לך?											◊	לח:
דכתיב (בראשית יח) וה' אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשה, וכתיב (בראשית יח) ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום.											◊	לח:
מנא הא מילתא דאמור רבנן שם רשעים ירקב?											◊	לח:
דהא כתיב ושם רשעים ירקב.											◊	לח:
מדאורייתא מנא לך?											◊	לח:
דכתיב (בראשית יג) ויאהל עד סדם, וכתיב ואנשי סדם רעים וחטאים לה' מאד.											◊	לח:
צדיק דר בין שני רשעים ולא למד ממעשיהם, רשע דר בין שני צדיקים ולא למד ממעשיהם:											◊	לח:
צדיק דר בין שני רשעים ולא למד ממעשיהם - עובדיה											◊	לח:
רשע דר בין שני צדיקים ולא למד ממעשיהם - זה עשו.											◊	לח:
מברכתן של צדיקים אתה למד קללה לרשעים, ומקללתן של רשעים אתה למד ברכה לצדיקים:											◊	לח:
מברכתן של צדיקים אתה למד קללה לרשעים, דכתיב (בראשית יח) כי ידעתי למען אשר יצוה וגו' וכתיב בתריה (בראשית יח) ויאמר ה' זעקת סדם ועמורה כי רבה.											◊	לח:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

יומא-אמר להם הממונה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ומקללתן של רשעים אתה למד ברכה לצדיקים, דכתיב ואנשי סדם רעים וחטאים לה' וה' אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו.												
אפילו בשביל צדיק אחד עולם נברא, שנאמר וירא אלהים את האור כי טוב ואין טוב אלא צדיק שנאמר (ישעיהו ג) אמרו צדיק כי טוב.	ואמר רבי אלעזר:											
כל המשכח דבר מתלמודו גורם גלות לבניו, שנאמר (הושע ד) ותשכח תורת אלהיך אשכח בניך גם אני.	ואמר רבי אלעזר:											
מורידין אותו מגדולתו, שנאמר (הושע ד) כי אתה הדעת מאסת ואמאסך מכהן לי.	רבי אבהו											
אין צדיק נפטר מן העולם עד שנברא צדיק כמותו, שנאמר (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש, עד שלא ככתה שמשו של עלי זרחה שמשו של שמואל הרמתי	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											
ראה הקדוש ברוך הוא שצדיקים מועטין, עמד ושתלן בכל דור ודור, שנאמר (שמואל א ב) כי לה' מצקי ארץ וישת עליהם תבל.	ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											
אפילו בשביל צדיק אחד העולם מתקיים, שנאמר (משלי י) וצדיק יסוד עולם.	ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											
מהכא: (שמואל א' ב) רגלי חסידיו ישמר.	רבי חייא ידידיה אמר:											
חסידיו - טובא משמע												
חסידו כתיב.	רב נחמן בר יצחק:											
כיון שיצאו רוב שנותיו של אדם ולא חטא - שוב אינו חוטא, שנאמר רגלי חסידיו ישמר.	ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											
כיון שבאה לידו דבר עבירה פעם ראשונה ושניה ואינו חוטא - שוב אינו חוטא, שנאמר רגלי חסידיו ישמר.	דבי רבי שילא:											
מאי דכתיב (משלי ג) אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן. בא לטמא - פותחין לו, בא לטהר - מסייעין אותו.	ריש לקיש:											
משל לאדם שהיה מוכר נפט ואפרסמון, בא למדוד נפט, אומר לו: מדוד אתה לעצמך. בא למדוד אפרסמון, אומר לו: המתן לי עד שאמדוד עמך, כדי שנתבסם אני ואתה.	תנא דבי רבי ישמעאל:											